

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΤΟΥ
ΣΑΚΣΠΗΡ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

Ὁ Μακπέτ.

Δουνκάν, ὁ τῆς Σκωτίας βασιλεὺς, ὁ γλυκὺς καὶ ἡμερὸς ἡγεμὼν ἔσχε πόλεμον πρὸς μεγιστάνά τινα τῶν ἑαυτῶν ὑπηκόων, δυσεβῶς κατ' αὐτοῦ ἀποστατήσαντα. Τοῦτον ὁ Μακπέτ, πιστὸς ἕως τότε ὑποτελὴς τοῦ Δουνκάν, ἀποσταλλεὶς κατέστρεψεν ἐξ ὀλοκλήρου. Καὶ ἤδη ἐν ὑποτροπῇ ὢν, ἔρχεται ἵνα προσφέρῃ τῷ βασιλεῖ τὰς τῶν θριάμβων αὐτοῦ δάφνας, ὅσας ἐν τῷ βασιλικῷ ὀνόματι ἔδρεψεν. Ἐπὶ τούτῳ, ἄγγελος προπορευθεὶς, διηγεῖται τὰ κατὰ τὴν μάχην συμβάντα τῷ βασιλεῖ, ὅστις εὐγνωμοσύνης ἔμπλεως, ἀνέμενεν ἐν χαρᾷ τὸν προσερχόμενον Μακπέτ. Οὗτος δὲ καθ' ὁδὸν, πρὶν ἢ μετ' ἐκείνου συναντηθῇ, προσομιλήσας μετὰ τινων ὄντων ὑπερφυσικῶν, τὸ μὲν γένος γυναικῶν, δαιμόνων δὲ ιδιότητος ἔχουσῶν, λαμβάνει χρησμὸν παρ' αὐτῶν, ὅτι τάχα μέλλει νὰ κατασταθῇ ποτὲ βασιλεὺς καὶ τέκνων βασιλέων προκατόχος· ὅντινα λόγον ἀκούσας αὐτὸς, καὶ φύσει φιλόδοξος ὢν, τὸ μὲν πῶς ἢ ποτὲ ἢ διατὶ παραιτεῖται καθόλου νὰ ἐρωτήσῃ, ἀναλαμβάνει δὲ αὐτὸς, ἰδίαις χερσίν, οὕτως εἰπεῖν, νὰ κατορθώσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ αἱ μάγισσαι ὡς χρησμὸν ἀπλοῦν ἀπηγγείλαντο. Καὶ δὴ τῷ μὲν Δουνκάν ὑποκριτικῶς πολιτευσάμενος, πρὸς δὲ τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον τὰ συμβάντα ταῦτα ἀνκοινώσας δι' ἐπιστολῆς, διανοεῖτο, τὸν μὲν βασιλέα νὰ ἐξαφανίσῃ παντάπασιν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ αὐτὸς ν' ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον. Καὶ ἤδη ἐν τούτοις τοῖς διαλογισμοῖς ὢν, ἰδοὺ ἀποφαίνεται ὁ Δουνκάν, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ξενισθῇ παρὰ τῷ Μακπέτ, διὰ τὴν ὁδοπορίαν ἤδη κεκμηκὼς ὢν. Τότε λοιπὸν, καὶ ἡ τοῦ Μακπέτ σύζυγος, ἐπί-

σης δοξομανὲς γύναιον, οὐδὲ τόσον περισκεπτος ὡς ἐκεῖνος, παροτρύνουσα ἔτι μάλλον τὸν ἀμφιβροπούντα Μακπέτ, πείθει, ἵνα τὸν βασιλέα ἐξαφανίσωσι· καὶ μέσης νυκτὸς γενομένης, ὁ Μακπέτ σὺν τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἀποκτείνουσι τὸν Δουνκάν καθ' ὕπνου. Τὴν ἐπαύριον τὸ συμβάν τοῦτο φρίκης ἐνέπλησε τοὺς πάντας, καὶ οἱ περὶ τὸν βασιλέα ἐκτὸς ἑαυτῶν ἐγένοντο διὰ τὴν βδελυρίαν τοῦ γεγονότος. Πλὴν οὐδεις ἦν ὁ εἰδὼς τὴν ἀλήθειαν, καθότι οἱ μὲν υἱοὶ τοῦ Δουνκάν, ἄπειροι τῶν τοῦ κόσμου καὶ δειλοὶ φύσει, ὡς ἐπαπειλουμένους ἐκλαθόντες ἑαυτούς, ἔφυγον συντόμως καὶ λάθρα, ὅπως μὴ ἤθελον γεῖνῃ καὶ αὐτοὶ θύμα τῆς τοῦ ἀγνώστου δολοφόνου ἐπιβουλῆς. Οἱ δὲ λοιποὶ, περὶ μὲν τοῦ Μακπέτ οὐδὲν ὑπόπτεισαν, διὰ δὲ τὴν λαθραίαν καὶ ταχεῖαν τῶν βασιλοπαίδων φυγὴν, αὐτοὺς ἐξέλαβον ὡς τὸν ἑαυτῶν πατέρα ἐπιβουλεύθέντας. Τοῦτο τὸ κατόρθωμα κατορθώσας ὁ Μακπέτ, ἀναβαίνει διάδοχος τοῦ Δουνκάν εἰς τὸν θρόνον, ἐπειδὴ, οἱ μὲν υἱοὶ τοῦ Δουνκάν δραπετεύσαντες, ἐν ὑπονοίᾳ ἦσαν τοῦ φόνου, ἄλλος δὲ τις πλὴν τοῦ Μακπέτ δὲν ὑπῆρχε κατὰ βαθμὸν ἐγγύτατον εἰς τὸν θρόνον. Ἐντεῦθεν νέα σειρά κακουργημάτων ἄρχεται τοῦ Μακπέτ, καθότι πάντες μὲν ἤρξαντο ὑπονοεῖν τὸν ἀληθῆ τοῦ φόνου αἵτιον, αὐτὸς δ' ἐξ ἄλλου ἐφοβεῖτο τοὺς πάντας καὶ ὑπέβλεπε. Καὶ τὸν μὲν Βάνκον, ὄντα μεγιστάνα, πρὸς ὃν ἐπίσης ἐχρησιμοδόγησαν αἱ μάγισσαι συγχρόνως τῷ Μακπέτ, ὅτι μέλλει καὶ οὗτος νὰ γείνῃ, οὐχὶ μὲν αὐτὸς βασιλεὺς, ἀλλὰ πατὴρ βασιλέων, ἄλλως δὲ καὶ μεγαλείον ψυχῆς ἐπιδεικνύμενον, τοῦτον, λέγω, μισθώσας δολοφόνους τινὰς κακούργους ἀπέκτεινε, τοῦ δὲ Μακτοῦφ, ἐπειδὴ προλαβόντα νὰ φύγῃ δὲν συνέλαβον, κατέσφαξαν οἱ αὐτοὶ φονεῖς τὴν πᾶσαν οἰκογένειαν. Οὕτως, ὁ Μακτοῦφ σωθεὶς, συνηνώθη μετὰ τῶν βασιλοπαίδων καὶ πλείστων ἄλλων ἤδη δραπετευσάντων ἐκ τοῦ Μακπέτ καὶ ἤρξαντο πάντες νὰ παρασκευάζωνται ἐπὶ κατὰ τοῦ τυράννου πόλεμον.

Ὁ δὲ Μακπέτ, καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἐμπλεως φόβων διηνεκῶν περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ ἤδη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τοὺς καθ' ἑαυτοῦ κινδύνους προοιωνιζόμενος, πορεύεται νὰ ἐρωτήσῃ ἐκ νέου τὰς φίλας αὐτοῦ μαγίσσας περὶ τοῦ μέλλοντος. Αἱ δὲ χρησιμοδοτοῦσιν αὐτῷ, ὅτι ἕως ἂν τὸ δάσος Μπιρναλθάλδ δὲν κινήθῃ, ἐξ οὗ ἴστατο τόπου, αὐτὸς οὐδένα ἔχει τὸν ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον, ἐκτὸς τούτου καὶ ὅτι οὐδεὶς, ὃ ἐκ γυναικὸς τεχθεὶς ἔσται ἱκανὸς ἵνα αὐτὸν καταβάλῃ.

Ἀλλ' ἐν τούτοις, ἐκεῖνοι μὲν, πολλαῖς δυνάμεσιν ἐπῆρχοντο ἐν γενναϊότητι καὶ μεγαλοφροσύνῃ, ὡς τοῦ δικαίου υπέρμαχοι, οὗτος δὲ, ἐμπλεως θλίψεων τοῦ συνειδότητος καὶ τρέμων, παρέμενε ἐν τῇ πόλει τοὺς πολεμίους ἀναμένων. Ἐτυχε δὲ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἵνα τελευτήσῃ καὶ ἡ πρὸ πολλοῦ νοσοῦσα σύζυγος αὐτοῦ, διὰ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότητος μὴ δυνάμενη νὰ βαστάσῃ τὰς ἠθικὰς ὁδύνας τοῦ κακουργήματος, ὅπερ εἰς ἀθυμίαν ἐνέβαλε τὸν Μακπέτ ἐπὶ μᾶλλον. Καὶ ἤδη πλησίον ἀλλήλων γενόμενοι παρεσκευάζοντο ἐπὶ μάχην. Τότε οἱ τοῦ Μακπέτ ἀντίπαλοι δεινροτομήσαντες τὸ δάσος μπιρναλθάλδ, ἔβαινον σὺν τάχει ἐπιθετικοὶ κατὰ τοῦ Μακπέτ. Καὶ τότε κατενόησε πλέον τὴν τῶν προφητειῶν σημασίαν καθ' ἑαυτοῦ οὖσαν· καὶ ἐξελθὼν ἐμάχετο ἀπληπισμένος· προσεκαρτέρει δ' ὅμως εὐελπιστῶν εἰσέτι εἰς τὴν ἐτέραν προφητείαν ὡς ἂν εἰς τελευτᾶν καταφύγιον· καὶ τὸ τῆς μάχης πεδῖον περιερχόμενος ἐβροντοφῶνει, ὅτι οὐδεὶς ὁ δυνάμενος νὰ φονεύσῃ αὐτὸν, ὡς πάντων ὑπὸ γυναικὸς γεννηθέντων. Τοῦτο τὸ ἐκφώνημα ἀκούσας ὁ Μακτοῦφ, ἀνταπαντήσας ἀπεκρίνατο, « αὐτὸς λοιπὸν ἵκανὸς ἐγεννήθη, ὡς μὴ τεχθεὶς κατὰ φύσιν, ἀλλ' ἐκ κοιλίας τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς διασχισθείσης ἐν τῷ μέσῳ, ἀποσπασθεὶς μετὰ βίας » ὅπερ εἰς ἔσχατον ἀπελπισίας τὸν Μακπέτ ἔρριψε. Μανιωδῶς δὲ συμπλακέντες ἐμάχοντο. Καὶ ἔπεσε μὲν ὁ Μακπέτ, ὃ δὲ Μακτοῦφ νικητὴς

(TOM. Α΄.)

ἐπιστρέψας, ἀνήγγειλε τοῖς βασιλόπαισι τὸν θρίαμβον.

A. K.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΛΙΚΙΑΙ.

(Συνέχεια ἑρα Φυλλ. β΄.)

2.

Ἡ νεότης. — Ἡ εἰσόδος
ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ Γεώργιος πλέει πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς νεότητος. Τὰ καθήκοντα τῶν διδασκάλων αὐτοῦ ἐξεπληρώθησαν· ἡ ἐργασία τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀποφάσεως ἀρχεται. Δὲν εἶναι παράδοξον, ὅτι ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἀπεκτήσαμεν τὰς ὀλιγωτέρας δυνάμεις διὰ νὰ παλαίσωμεν εἰς τὸ στάδιον τοῦ κόσμου, εἶναι ἐκεῖνος, καθ' ὃν ἔχομεν πλειοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἱκανότητα ἡμῶν.

Κυρίως, ὅταν ἐξέλθωμεν τοῦ σχολείου, καὶ λάβωμεν τὰ ἀπολυτήρια ἡμῶν, ἔχομεν μεγίστην πεποίθησιν εἰς τὰς γνώσεις ἡμῶν. Ὁ Γεώργιος εὐρίσκειται εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν. Ἡ κλασικὴ παιδεία, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν, εἶναι δι' αὐτὸν ὡς πανοπλία. Βοηθεῖα τῶν γνώσεών του εἰς τὰ μαθηματικά, ἐλπίζει μετὰ πεποιθήσεως ὅτι δύναται νὰ λύσῃ ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ βίου, ἡ δὲ λογικὴ αὐτοῦ δύναται νὰ τῷ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ νὰ λύσῃ ὅλους τοὺς κόμβους τῆς πολιτικῆς. Δὲν φαντάζεται ὅτι δύναται νὰ σφάλῃ. Νομίζει ὅτι θὰ ἦναι πάντοτε νικητὴς, καὶ θαυμάζει, διὰ τὴν οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες συναντῶσιν αὐτὸν δὲν ταράττονται εἰς τὴν θέαν του. Εἰσέρχεται εἰς τὸ ξενδοχείον καὶ νομίζει ὅτι ἡ παρουσία του θέλει τιμῆσαι τὴν τράπεζαν· λέγει δὲ ἐν ἑαυτῷ, ὅτι οἱ συντρώγοντες μετ' αὐτοῦ δὲν γνωρίζουσιν ὅτι πλησίον αὐτῶν εὐρίσκειται ὁ μέγας